

Douăzeci de ani nu mi-am examinat credința

Marturia fostului preot romano-catolic

Renato di Lorenzo

N-aș fi crezut niciodată că voi părăsi Biserica Romano-catolică, și încă și mai puțin preoția. Dacă mi-ar fi prezis cineva lucrul acesta, aș fi crezut că este imposibil să se întâmple așa ceva.

La 15 ani am intrat în ordinul salesian și la timpul potrivit am fost hirotonisit preot. Am lucrat mai ales cu tineri și m-am bucurat foarte mult de această lucrare. Apoi, după aproape zece ani ca preot, părintele superior mi-a impus o pedeapsă, trimițându-mă la Roma pentru o lună ca să fac exerciții spirituale. Motivul pentru această pedeapsă era următorul: Îi împărtășisem că mă îndrăgostisem de o tânără femeie. Rupsesem relația cu ea în parte pentru că nu eram sigur dacă o iubeam cu adevărat, dar și pentru că îmi consacrasem lui Dumnezeu viața și nu eram pregătit să-mi retrag angajamentul. Desigur, în spatele deciziei mele era și o porție mare de orgoliu și egoism. Ar fi fost oarecum umilitor pentru mine să fiu nevoit să mărturisesc că fusesem „infidel” vocației mele preoțești.

De fapt, îl rugasem pe superiorul meu să mă mute în altă mănăstire, dar în loc să-mi țină o predică morală de părinte mi-a dat scrisoarea care mă încunoștința despre pedeapsa mea. Știam că această rușine mă va marca pentru toată viața și că de acum voi fi văzut totdeauna cu o anumită suspiciune.

Despre viața sub legea bisericească

În timpul lunii de pedeapsă petrecute în Roma m-au compleșit gânduri de disperare și amărăciune. Uneori voiam să fug, indiferent unde. Alteori tânjeam să mă întorc iarăși la lucrarea mea din Neapole. Am trecut prin clipe de depresie profundă. Am strigat la Domnul în rugăciune, dar nici în mine, nici în jurul meu nu se auzea nimic. Mă simțeam complet singur, ca într-o închisoare, chinuit de convingerea că fusesem pedepsit pe nedrept.

Mănăstirea se afla pe Monte Celio, un deal în apropiere de străvechea Romă, avînd ca perspectivă întregul oraș și Colosseumul. De acolo puteam urmări viața obișnuită care se ducea la picioarele mele. Vedeam cum se plimbă oamenii și cum se bucură de faptul că sunt împreună, și mă întrebam dacă făceau într-adevăr ceva care Îi dispăcea lui Dumnezeu. Aș fi dorit să mă amestec printre ei. Ce mult îmi doream să pot dezbrăca hainele mele negre, sutana mea – care mă făcea să mă simt ca o persoană ireală – și să fiu un om normal ca toți ceilalți!

În cele din urmă m-am confesat unui preot bătrîn și i-am explicat ce se petrecea în mine. El m-a sfătuit să scriu superiorului meu și să-i cer permisiunea să mă întorc la vechiul loc de muncă. Superiorul mi-a răspuns că trebuie să suport toate aceste experiențe neplăcute ca penitență pentru păcatul și infidelitatea mea. Totuși, el mi-a permis să plec peste zi din mănăstire.

Așa am și făcut. N-am mers prin Roma ca pelerin care vrea să viziteze orașul, așa cum intenționase el în mod clar, ci ca turist. Am cumpărat reviste și ziare în culori, dar ele

nu m-au satisfăcut. Pe lângă aceasta am folosit ocazia pentru a cere sfat multor altor preoți. Raționamentul lor se termina totdeauna în același punct: N-ar fi trebuit niciodată să-i spun superiorului meu problema, ci să tac. Superiorul meu acționase doar cum este prescriș în Legea bisericească, chiar dacă interpretase paragrafele în cel mai aspru mod posibil.

Cînd m-am întors la Neapole, nu mi-am reluat lucrarea de acolo, ci m-am dus la părinții mei.

Învățătura Romei este contrară Scripturii

În timpul șederii mele în Roma îmi petrecusem cîtva timp comparînd învățăturile romano-catolice cu Biblia. Constatasem cu această ocazie că Biserica, pentru a-și întări învățăturile, citase din Biblie în mod incorect și necinstit.

Fusesem învățat că trebuie să dau crezare Bisericii Romano-catolice doar pentru că numai prin ea Îl puteam găsi pe Cristos. Potrivit învățăturii romano-catolice, a asculta de Cristos înseamnă a te supune înlocuitorului lui Cristos pe pămînt, deci papei. Totuși, în timp ce citeam evangheliile în „celula mea de pedeapsă“, am văzut că această învățătură era contrară celor scrise acolo.

În căutarea adevărului

În Roma am răsfoit de mai multe ori prin cartea de telefoane și am căutat adrese de biserici protestante, deși pe atunci eram încă destul de sceptic față de protestanți. Singurul motiv pentru care eram înclinat să-i contactez pe protestanți era acela de a mă ajuta să-mi părăsesc Biserica și să încep o viață nouă. Nu m-am gîndit niciodată că mă puteam ajuta în luptele mele spirituale.

În timpul șederii mele cu familia mea în Neapole, mi-a venit din nou gîndul să-i contactez pe protestanți, și am început să mă întreb dacă nu cumva la urma urmelor credința lor putea fi cea adevărată. Deși pe atunci mi se permitea să-mi exercit din nou toate funcțiile preoțești, într-o perioadă de șapte luni am citit liturghia doar de vreo douăzeci de ori, am ascultat spovedania încă de mai puține ori și nu-mi plăcea deloc să predic.

Într-o duminică, în loc să mă duc la liturghie, am făcut o plimbare prin oraș. În timpul plimbării am descoperit o vitrină în care erau expuse cărți pe diferite teme biblice. Alături era intrarea într-o adunare evanghelică. De teamă să nu fac senzație din cauza hainelor mele preoțești, n-am îndrăznit să intru, ci l-am sunat mai tîrziu pe predicator și i-am explicat cazul meu într-o discuție personală.

El m-a pus în legătură cu mai mulți foști preoți romano-catolici care m-au ajutat foarte mult. Dar încă nu eram gata să părăsesc Biserica. Nu voiam să iau o decizie sub influența recente mele pedepse. Mi-am reluat deci îndatoririle de preot și conducător spiritual al tinerilor. Dar deși m-am consacrat cu toată energia însărcinărilor mele religioase, am simțit tot mai multă repulsie pentru ele.

Nu mai credeam în liturghie, nici în spovedanie. Am vorbit de mai multe ori cu noul meu superior, care s-a arătat foarte îngrijorat că mă abătusem așa de mult spre protestantism. El mi-a dat sfatul să mă rog foarte mult Mariei, spunînd că ea mă va ajuta să-mi regăsesc credința.

„Trebuie să te naști din nou“

Totuși, în cele din urmă plecarea mea din preoție a devenit inevitabilă. În scurt timp am părăsit orașul Neapole și am plecat la Velp în Olanda, unde am fost primit într-un binecunoscut loc de refugiu pentru foști preoți. În această casă, ca rezultat al citirii Bibliei și al faptului că I-am cerut lui Dumnezeu iertare și ajutor, am ajuns să-L cunosc pe Cristos în mod personal. Am trăit acea experiență a convertirii despre care Cristos spune că este necesară: „*Trebuie să vă nașteți din nou*“ (Ioan 3:7). „*Și după cum a înălțat Moise șarpele în deșert, tot așa trebuie să fie înălțat Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă. Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe Fiul Său unic, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă*“ (Ioan 3:14-16).

Fiecare naștere implică efort și dureri. Douăzeci de ani de viață monastică, studiarea teologiei romano-catolice și caracterul meu încăpățînat s-au dovedit a fi piedici mari în căutarea mea după Dumnezeu și în găsirea Sa. Dar, în final, am cedat în fața Domnului, m-am predat Lui ca un copil și am spus simplu: „Doamne, cred“.

De atunci, Domnul nu m-a dezamăgit niciodată. El mi-a întărit credința atît prin bucurie, cît și prin suferință și S-a dovedit într-adevăr ca un Prieten și Salvator viu și personal.

Renato di Lorenzo a fost activ în lucrarea Domnului Iesus Cristos și după ce s-a pensionat. El a fost predicatorul unei adunări evanghelice din Sondrio, Italia.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE

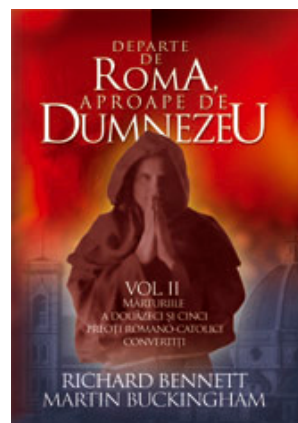
str. Podului nr. 8

Fagaras/BV, 505200

ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch